

PŘÍBĚH WALTRAUD BENOVÉ

Waltraud Benová – životopis

Waltraud Benová, rozená Görner, se narodila 21. prosince 1939 na poliklinice ve Varnsdorfu. V jednom z varnsdorfských kostelů byla též pokřtěna. Se svou rodinou ale žila v malém podstávkovém domku v nedalekém Jiřetíně pod Jedlovou.

Její rodiče se vzali v roce 1932 a měli spolu 4 děti, 1 z nich bohužel zemřelo. Matka pracovala Dolním Podluží v textilní továrně u Richterů, pozdější Velvetě. Otec byl zedníkem, ale za první republiky byl často nezaměstnaný, proto vykonával i různé příležitostné práce. Po vypuknutí 2. světové války musel narukovat do Wehrmachtu. V roce 1942 padl.

Po válce bylo německé obyvatelstvo hromadně vysídlováno. Stejný osud potkal i všechny příbuzné Waltraud Görner. Její maminka s dětmi nebyla z Československa odsunuta jen proto, že v textilní továrně vykonávala odbornou práci, kterou nově osidlující obyvatelé neuměli.

Jako Němců všude jinde v republice se i jejich rodiny týkala poválečná represivní opatření. Byly jim blokovány úspory ve spořitelně, museli odevzdat rozhlasový přijímač, hudební nástroje a sportovní náčiní. Nesměli po 19. hodině opouštět svoje obydlí a byli povinni nosit bílé pásy. Všechno, co měli, jim bylo zkonfiskováno. Mamince paní Waltraud strhávali 20% z platu, do práce i z práce musela chodit skoro hodinu pěšky, protože nesměla jezdit autobusem ani vlakem.

V roce 1945, když bylo paní Waltraud 6 let, šla s maminkou požádat pana ředitele, aby ji zapsal do školy. Ten byl přesvědčen, že budou brzy odsunuti, proto malou Waltraud zpočátku zapsat nechtěl. Poprvé šla do školy nikoli tedy 1. září, ale až 15. října. Podobně jako další německé děti musela sedět v posledních lavicích. Přestože v té době ještě nerozuměla česky, byla trestána, pokud mezi dalšími německými dětmi mluvila rodným jazykem. Nevzali ji do pionýra, ani do jiných kroužků.

Doma se ale i nadále mluvilo německy, neboť maminka velmi dbala na to, aby děti rodnou řeč nezapomněly. Učily se německy psát, četly německé knihy a maminka si ověřovala, že přečtenému rozumí.

Po ukončení povinné školní docházky nastoupila Waltraud v roce 1954 na střední zdravotní školu. Po jejím absolvování dostala jako zdravotní sestra umístěnku do rumburské nemocnice v Podhájí.

Svého pozdějšího manžela Ericha Benu znala Waltraud již od dětství. Erichův otec též za války padl, matka šla do odsunu. On sám byl později adoptován. Z Ericha Geislera se tak stal Erich Bena.

Manželé Benovi bydleli nejprve v Lesné. Brzy se jim narodila první dcera Erika. Později si koupili domek na Studánce, kde byla tehdy školka, škola i obchod. Záhy se jim narodila i druhá dcera Ilona. Manžel Erik byl vyučený elektrikář, ona pracovala jako zdravotní sestra. Chodili do práce, vychovávali děti a postupně zvelebovali svůj dům.

Jednu srpnovou noc roku 1968 je probudily tanky sovětských okupantů, které projížděly po silnici kolem jejich domu. Jejich starší dcera Erika byla v té době na prázdninách u příbuzných v německé Žitavě, odkud se pak nějaký čas kvůli uzavřeným hranicím nemohla vrátit za rodiči domů.

Starší z dcer po roce 1968 emigrovala do SRN, druhé se zde podařilo navzdory německé národnosti vystudovat vysokou školu.

Po pádu komunistického režimu se život rodiny zlepšil. Vzrostla životní úroveň, jejich dcery už byly dospělé a zaměstnané.

Paní Benová bydlí se svým mužem dodnes na Studánce ve Šluknovském výběžku. Ráda a často čte, věnuje zahradě, plete ponožky. S manželem sledují zprávy německé i české. Po svých zkušenostech chtějí vědět, co se děje a co se chystá.

Životní motto:

„Aby (lidé) byli schopní se s každým domluvit. Protože nejhorší je, když se lidi nedomluvěj. Že to potom je schopný skončit katastrofou. A nejhorší co je, je válka. „